

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

21 tháng 09 năm 2008

Số 11

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông báo về công trình xây cất Thiền Viện
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

HỘI TỰ

*Hội tự tâm linh cùng tiến tới
Giải phân đời đạo rõ tâm đời
Mưu tâm lợi dụng tự xa rời
Quý tướng Trời cao chuyển khắp nơi*

Vĩ Kiên

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Sài Gòn ngày 14-04-1974

Chơn Như (tiếp theo)

...

Rốt cuộc cái văn minh nó cho chúng ta thấy, về vật chất nó đã văn minh, nó tiến bộ nhiều, cho chúng ta thấy rõ ràng, vật chất nó cũng tiến bộ. Nó phải tiến, phải sửa đổi, nó mới tiến, còn để nó vậy, không bao giờ nó tiến. Cái magnétophone chúng ta nói đây, cái gì đây, nó cũng nước lửa gió đất tạo thành chứ có gì đâu, nó thành ra điện, không có nước, không có phát điện, không có máy, không có đất, không có lửa, không có làm sao mà chế tạo ra một cái món đồ cho chúng ta nắm mà chúng ta nói đây, thuyết trình ở đây, thì nó cũng kết tập và sửa chữa tu chỉnh lại. Đàng này chúng ta cũng vậy, ta cũng phải sửa chữa cái luồng chơn điện ở bên trong, tu chỉnh từ cái mê muội, đi tới cái sáng suốt, từ cái tối tăm, nó đi tới cái quang chiếu ở bên trên thì càng ngày càng mở, còn nếu chúng ta không chịu sửa làm sao mà được, ngồi đó rồi cứ ỷ lại, cúng quải (¹) hoài làm sao nó tiến được. Hỏi chứ cái đó chúng ta chê là đúng không, mà chính chúng ta ở trong giới đó mà ra. Trước kia cũng cúng, nghe ông nào hay, mình cũng cúng, mình mong ông đó ông độ mà tới ngày nay chưa thấy ông đó ông độ. Rốt cuộc mình tu cái này là mình thấy mình đã sửa, tiến gần Ngài, mình đã tự sửa, để mình hiểu cái lòng từ bi bác ái của người ta đã giúp đỡ mình từ nhiều kiếp chứ không phải mới đây. Cái cõi Địa tiên họ cũng tốt, Thiên tiên họ cũng tốt, Phật giới càng tốt hơn nữa, chính mình quên và mình phụ bạc người ta, cho nên mình tu mình sửa để mình tiến lên. Mình mình cái ơn Phật Trời từ giới này, giới kia, giới nọ, đã hỗ trợ cho chúng ta. Hỏi chứ các bạn lấy cái gì để sống, Trời đất, tạo hóa, tạo thành một cơ thể, nước, lửa gió đất kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, đâu mà nó kết tập, nhiều lắm tính ra nó huyền thức, khối huyền vi về điện quang, bạn biết đứng dậy, biết đi, biết đứng, biết nói, biết năng, biết sân si, biết chuyển hóa, biết thay đổi lời ăn tiếng nói, biết tự vệ. Cái máy tự động, automatic tự động. Rồi ai làm cho các bạn đây, chúng ta tu ở đây chúng ta sẽ khám phá, các bạn sẽ trở về một cái giới bác học để khám phá cái điện quang thanh điện cơ tạng của các bạn, rồi các bạn thấy cái bản thể các bạn không có nhỏ đâu, lớn lắm, cái cơ trời thể nào nó như thế đó. Trở về cái thanh tịnh điện quang rồi các bạn thấy rõ ràng mọi công chuyện, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc, huyền quang không có bao giờ, không chuyển không làm việc từ bộ óc tới tay chân. Các bạn đang ngồi đây là nó đang chuyển, đang làm việc hết thấy, mà mình chỉ là bỏ cái vị trí của mình, mình không trở lại để điều khiển mà thôi, mình không trở lại để ảnh hưởng. Bây giờ chúng ta trở lại cái trung tâm rồi, thì chúng ta nắm được cái quyền năng đó, chịu trách nhiệm và chúng ta càng ngày, càng thâm nhập nhiều hơn và đem sự sáng suốt nhiều hơn để ảnh hưởng và xây dựng cho bên trong. Thì các bạn đâu có thấy các bạn kêu bằng nghèo nàn, các bạn đâu có thấy các bạn khổ cực, các bạn thấy các bạn càng ngày càng phong phú, công việc các

¹ Cúng quải: cúng tế.

bạn ngày càng nhiều chứ đâu có thất nghiệp, vì chuyên môn ở bên trong nó có sẵn, cái vị trí, cái ngôi vị mình có, và cái chuyên môn mình có, tại mình bỏ phước nó thôi, rồi chúng ta trở về rồi mất hết, làm việc suốt ngày, suốt đêm không rảnh, cho nên cái công phu người tu ở đây, đây rồi đây nó đi rồi, khi các bạn xuất hồn đi, các bạn ngồi các bạn thấy đi làm việc rồi, nằm ngủ các bạn cũng thấy đi làm việc, không bao giờ các bạn rảnh. Từ giới này cho tới giới kia, giới nọ, chớ nói tu ở đây, rồi tôi rảnh rang, tôi hưởng, tôi sung sướng, không có hưởng được. Nhưng mà bây giờ các bạn nói cho ông Tám ăn cho thiệt ngon đi, ban ngày ngủ ba tiếng, ban đêm ngủ ba tiếng, tôi đầu hàng, tôi không làm được cái vụ đó, sung sướng quá mà, cho cơm ăn với ngủ không hà, cho mập mình, tôi làm không được, tôi ngồi tôi xuất đi, tôi làm việc, nó quen với công chuyện rồi. Thành ra cái chuyên môn mọi người đều có, chứ không phải riêng đức Phật có, ai có cái thể xác này là có cái thanh tịnh ở bên trong, mà có điển, tất cả đều có điển, chớ phải không có điển, cọng cỏ nó cũng có điển mà thuộc loại nhẹ hay loại nặng đó thôi, loại mạnh hay loại yếu đó thôi, chớ không phải con người có mà con chó nó không có, tất cả đều có, cái nhẹ hoặc cái nặng, nhưng mà nó chuyển kiếp tuần tự, lớp này chuyển qua lớp kia, lớp kia chuyển qua lớp nọ, theo cái luật định của tạo hóa, chớ không ai cấm cản nó được. Nhiều người ở thế gian dụng bùa phép để cấm cản cái quyền năng của trời đất nhưng mà tới đó rồi cũng bó tay chứ không làm được. Học ở người xưa là học tới cái pháp di sơn đảo hải là quá lắm rồi, nhiều ông để cái nón đi trên mặt nước cũng qua được rồi nhưng mà rốt cuộc ông làm không được. Ở Việt Nam nhiều ông muốn học cái huyền bí đó, để chi, để làm cho đất nước mình thái bình, không có muốn thấy cái sự chiến tranh hà hiếp trước mắt, từ nhiều năm rồi, trên một, hai trăm năm về trước, không phải mới đây. Nhưng mà những ngài đó làm được cái gì, không được, nhưng mà đà tiến nó vẫn tiến, sự thay đổi nó vẫn thay đổi. Cái phần hồn nó nối tiếp ở đây những người luân hồi nó lại thông minh hơn hồi trước, mau lẹ, hiểu biết nhiều hơn, rồi nó phải chuyển kiếp theo cái luật định hóa hóa sanh sanh như khối địa Tiên người ta làm được, mà nhiều ông muốn ra án ngữ đó để làm không được. Hồi thời kỳ Pháp thuộc, nhiều ông học giỏi lắm, học sai khiến cây kiếm mà có thể quay giữa trần nhà, giữa lườn nhà vậy đó để cho nó bay đi đâu chặt đầu. Xe đạp, biến chế xe hơi, xe hơi biến chế máy bay, máy bay biến chế vệ tinh. Rồi bây giờ ngồi ở đây bấm cái nút nói chuyện tới bên Mỹ, đây nói chuyện toàn thể giới trong quả địa cầu, vượt khỏi quả địa cầu cũng nói chuyện được nữa tại sao. Vật chất nó chứng minh rằng, cái sẵn có thông minh của phần hồn đã có trước vật chất chứ, khối óc con người tạo ra chứ đâu phải vật chất tạo cái khối óc, thì nguyên lai, như lai của nó đã sẵn có bên trên, lâu rồi, xưa rồi chứ không phải mới đây. Cho nên chúng ta tu về cái này, tại sao ông tu về cái này, ông biết, ông không bày người ta làm cái máy gì cho nó hay hơn, không có máy gì hơn là cái máy khối óc của các bạn, cái phần mở ra, Đông Tây Nam Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, cái bộ óc các bạn chuyển được hết rồi. Các bạn thấy, cần phải học về cái điển giới và cần phải tu chỉnh, sửa lên đi tới cái điển ở bên trên, cái giá trị nhiều cái ở dưới thế gian này còn một, hai trăm năm nữa mới biết sản xuất, chớ không làm không được, nó lạ kỳ lắm. Nói như là nói dóc nói xạo, rồi các bạn thấy đã xài đồ tối tân hơn, tôi nói các bạn lên tới một vị Thiên Tiên rồi các bạn nói tôi muốn uống nước trà, có cái tách, cái ly, nó bay tới rồi, hỏi chứ sau này nó có không, mặt đất có. Sau này nó dùng radar, dùng thanh khí, nó làm, chế tạo những món đồ trong gia đình nó xài nó hô lên là có, dùng điển hết, nhưng mà bây giờ nói đây như nói láo,

này nó nói xạo. Nhưng mà trên kia người ta đã xài và đang xài. Cho nên tôi nói, cái tánh các bạn, mà đi vô tiệm may, các bạn đặt may cái áo sơ mi, mà nó nói hai tuần lễ lấy, là rầu lắm rồi phải không, nói chiều nay lấy, là ông này giỏi. Mà có ông nói hai tuần lễ, hay ba tuần lễ lấy, là mình rầu rồi, muốn là phải có. Cho nên phần hồn các bạn đi lên trên đó, các bạn muốn là nó phải có. Bởi vì chúng ta nguyên căn, đàn ông là tiên đồng, đàn bà là tiên nữ, chắc chắn như vậy, nguyên căn của nó, cái giống của nó vậy, thì ai cũng muốn mau hết, không có ai muốn chậm. Mua cái vé số muốn dò số liền để thứ bảy lâu quá, thì cái tánh của nó muốn cái gì là cấp tốc, bởi vì nó xài điện mà. Thì ở bên trên kia cũng xài toàn là điện, thì ở dưới này nếu mà chúng ta tu mà không biết gì về điện thì nó chậm lắm, tu không hiểu, tu vì cái ý lại thôi. Cho nên các bạn ở đây có nhiều người đốt nát, không biết điện, không biết cái gì hết, nhưng mà ngày nay, tôi có thể điều luyện cho người ta biết điện là cái gì, còn hướng hồ gì các vị mà học qua rồi, từ tú tài sắp lên tới đại học mới biết điện, nó học qua rồi, cái điện tử, nguyên tử, này kia, kia nọ, nó biết, nó tu cái này, nó mau lắm. Cho nên sau này những thành phần trí thức họ tu dễ, họ hiểu rồi, té ra có bấy nhiêu đó. Họ đi về cái không động, nắm cái huyền vi của cái âm dương, rồi thì họ biến hóa ra, họ hiểu hết, cho nên họ khắc khổ đi tới, nắm cái không động huyền vi của hai luồng điện âm dương, rồi lúc đó là mặc sức mà biến hóa. Cái người học là làm cái gì, hỏi nhỏ không biết gì hết, giờ biết general, biết tổng quát hết rồi mình nắm hết cái tình thế, người ta hỏi nước mắt, mình nói nước mắt, hỏi nước muối, mình nói nước muối chứ có cái gì đâu. Bây giờ cái thanh điện của mình đi tới bất động, thì cái động điện họ tới, thì mình trả lời họ dễ quá. Cái động, nó có không động, mình không động trước nó, tại sao mình trả lời không được.

Các bạn đang đi tới cái khóa văn minh hơn thời đại bây giờ là đi về điện quang, không phải là ở Việt Nam này xài, nhưng mà thế giới sẽ xài nó rất nhiều, rồi người ta không có căn cứ gì hết tron, họ thấy cái tu sửa, để mà đắc, hiểu đó là đi tới giải thoát của mỗi một đơn vị, mỗi một người, chứ không phải cái người này muốn làm cái người kia được, không có động gì cả, cái văn minh đơn giản quá rồi, không có động người ta được. Vợ chồng con cái nó đều riêng biệt không có động được, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, cái câu này ngàn xưa để lại tới bây giờ, nhưng mà người ta không hiểu. Rồi bây giờ chúng ta đang ở đây tu, ông tu ông đắc bà tu bà đắc. Rồi giờ vợ con nó không chịu tu, mình buộc nó sao được. Không! Mình phải sửa mình, mình cũng như cái lò điện, mình cũng như cái cơ cấu cái bửu điện để thâm tất cả những luồng điện ở các nơi tới. Rồi mình đi chuyển hóa nó, cho nó hợp, tùy theo cái căn nguyên, tùy theo cái nhà phát điện của nó, nó thuộc về cơ tầng nào mình ảnh hưởng về cơ tầng đó, mình kể nó cũng như là một bạn đời. Mình làm người cha trong gia đình mình tới trước, nó tới sau. Nó là người bạn đời mới, mình là người bạn đời cũ, mình biết nhiều hơn nó mình phải lấy cái từ tâm mà để ảnh hưởng nó, vui vẻ với nó, cùng chung với nó, mình mới trao đổi cái kinh nghiệm được cho nó. Đó là cái trọng trách của người cha trong gia đình, chứ không phải mình ly xa đưa con, rồi mình đạt được cái gì đâu, mình lấy cái oai nghiêm làm cho nó sợ, thì con nó không bao giờ đem sự thật cho mình, còn mình hòa đồng với nó, thì tất cả những sự thật nó sẽ đem cống hiến và nó nghiên cứu với mình, thì mình lúc đó mình mới truyền cái kinh nghiệm cho nó. Cái hay ai lại không học, nhưng mà mình chịu mở cửa cho người ta tới học hay là không, ngay con mình, con mình là xã hội, gia đình là xã

hội, xã hội là đất nước. Mà mỗi người từ cha trong gia đình, mỗi người mẹ trong gia đình bằng lòng làm cái chuyện đó, tôi thấy cái văn minh nó tiến mau lắm, không phải là cấp sách vô trường các bạn mới làm được điều đó, nhưng mà các bạn lấy cái kinh nghiệm sống trong mảnh đất, trong cái phạm vi eo hẹp của các bạn, và các bạn đã cố gắng lập thành một cái kiên nhẫn sáng suốt, để qua trong cái thời khó qua, ngày nào thấy cũng khó khăn, nhưng mà ngày nào chúng ta cũng qua, cái đó là cái kinh nghiệm nó trở về với ta, và ta bằng lòng truyền cho con cái thì cái đó nó cao quý biết bao nhiêu. Nó đòi hỏi sự kiên nhẫn của ta, cho nó là một người bạn đời mới, chính nó dạy ta làm người, nếu không có nó, chúng ta đâu có bày biểu, nghiên cứu việc này, việc kia, việc nọ cho quần chúng, và có nó, có nhân loại, bây giờ nhân loại người ta mới văn minh chế biến cái này, chế biến cái kia, chế biến cái nọ. Còn không có chúng nó, chúng ta đâu có làm được cái gì, mà không có chúng nó, chúng ta đâu có cần kiên nhẫn, kệ cha nó, có ăn không có thì thôi, chứ mắc mớ gì tôi phải năn nỉ ông này, ông kia, ông nọ. Tại vì một đồng rằm ở trong gia đình, nhờ nó, nó dạy cho tôi cái tánh kiên nhẫn, chiều chuộng thiên hạ, hòa cảm với họ để tôi kiếm chút tiền nuôi con, hy vọng con sau này nó giỏi. Thì mình đã có cái lòng chấp nhận cái sự lười cuồn đó, nó sửa đổi tánh tình mình từ cái nóng nảy đi tới kiên nhẫn, thì bây giờ mình phải đem cái phong phú kinh nghiệm của mình truyền bá cho nó, thay vì cho nó ăn cơm, không rồi hắt hủi nó, cho nên nhiều người không hiểu. Nói ba khổ cực, má khổ cực mà về tội bay ăn báo hại là đánh, cái đó không được, nó chưa hiểu, mình phải tìm cách. Nó cũng là con người, nó cũng là phần sáng suốt, bây giờ mình nói sao cho nó hiểu cái vị trí của nó, để nó trở về nó hiểu lấy nó, và nó tự điều khiển lấy nó, nó biết cái trọng trách của nó, rồi nó cộng đồng với cái trọng trách của mình, rồi tự nhiên gia đình nó phong phú, thấy nó nghèo mà nó vui, họ thấy nghèo, chứ nó không bao giờ nó thấy nghèo. Cái tình thương mà nó thực hiện được rồi thì không có gia đình nào nghèo hết. Gia đình nghèo là gia đình vắng tình thương của cha mẹ, và vắng sự tình thương cộng đồng của con cái, và nếu chúng ta cương quyết phổ biến được, và dày công sửa mình trước, nhiên hậu rồi các bạn thấy rõ ràng, phải làm thế nào cho con nó vui với mình, phải làm thế nào? Nó là một bạn đời nối tiếp và nó theo mình để giúp đỡ, và cộng đồng chung tiến thì trong lúc đó chúng ta chết cũng mãn nguyện.

(Còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 14/04/1974)

Thông báo về công trình xây cất Thiền Viện

Xin mời quý bạn đạo vào trang

<http://www.quyhoitinhnguoi.org/pix/QHTN200807/index.html>

để xem những hình ảnh mới nhất của căn nhà Thiền Viện.

Cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Ban Xây Cát

Tình Thầy Tận Độ

Phát Tâm (tiếp theo)

...

Có anh bạn đạo trẻ thường đi theo Thầy kể tôi nghe chính anh ta cũng thắc mắc về mấy chuyện lục đục ở thiền đường, nên đã hỏi Thầy tại sao bạn đạo ở đây ai cũng dễ thương, mà sao cứ có chuyện hoài, và Thầy đã trả lời có mấy chữ thôi: “Tại tui nó thiếu tu”. Mặc dù tôi cũng đồng ý là tu bao nhiêu dĩ nhiên cũng không đủ, và tu Vô-Vi thì phải đựng đủ chuyện để có dịp học trực tiếp hơn, thực hành nhiều hơn thay vì lý thuyết suông. Tuy nhiên, lời Thầy dạy thì bạn đạo mỗi người hiểu mỗi khác, theo trình độ tu học của mình. Vậy thì chỉ có Thầy mới có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện liên quan tới sự diễn giải của chúng tôi. Cho nên khi được Thầy hỏi thăm về tình hình thiền đường, tôi đã không ngần ngại nói thẳng:

- Con nghĩ là bạn đạo bị hoang mang, sao ông Tám không hỏi những người trách nhiệm ?
- Tui nó nói là thiền đường thiếu tiền, tui mới biểu lấy tiền già của tui mà đóng cho thiền đường.
- Con không đồng ý, thiền đường cần bao nhiêu tiền thì đã nhận đủ bấy nhiêu. Hơn nữa, tiền già của ông Tám đâu có nhiều, mà còn phải gởi về Việt Nam nữa, dân mình còn nghèo quá, ông Tám cho bao nhiêu cũng không đủ.
- Chuyện gì tui làm được, thì tui cũng đã làm hết rồi, rõ ràng lắm rồi, mỗi tuần tui tới thiền đường, tui đóng tiền già cho thiền đường, bây giờ tui sẽ nấu cho bạn đạo ăn ở thiền đường.
- Hay là ông Tám nói mấy cái đó cho bạn đạo nghe, chứ con thì biết ý ông Tám rồi, nhưng lời con nói đâu có ai thèm nghe.

Tội nghiệp Thầy vừa vào tới thiền đường sau thời gian dài xa vắng Montreal, đã nhập đề ngay để giải quyết cho xong những chuyện rắc rối ở đây. Chẳng hạn như nghe vấn đề chim cá và cây cối ở thiền đường, Thầy nói lúc về hưu Thầy cũng sẽ nuôi chim, nuôi cá, vui thú điền viên, ... Rồi Thầy tổ chức mấy “Bữa ăn hòa đồng”, lúc làm bún thang, như âm thầm than thở, lúc làm mắm thái, như nhắc bạn đạo những vị chua mặn nồng cay của cuộc đời. Nhưng đời có luật Sanh Trụ Hoại Diệt, dù Thầy có cố gắng mọi cách nhưng tâm người thì hình như Trời Phật cũng không chuyển được. Từ lâu tôi đã sẵn sàng chấp nhận việc thiền đường đóng cửa. Có lần tôi nói với chị Bé là muốn làm thiền đường, cần phải “Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa” mà nhân hòa thì đâu có dễ.

Sau 2 lần bỏ phiếu bất ngờ để biết ý kiến của đa số bạn đạo có mặt, ngay lần có sự hiện diện

của Thầy, thì kết quả cũng đã quá rõ ràng: đại đa số không muốn giữ thiền đường nữa, mặc dù Thầy thì cũng đã nói hết lời:

- Đây là chỗ gốc của tôi.
- Đã làm thiền đường thì tôi không bao giờ muốn đóng cửa.
- Làm thiền đường là phải làm luôn.
- Có mấy cái chuyện này xảy ra mới thấy tâm đời là sao, mà tâm đạo là sao.

Khi nghe xong kết quả kiểm phiếu dẹp bỏ thiền đường, dọn đi nơi khác, Thầy nhìn tôi nói: “Luật đời, mình cũng phải chịu thôi”.

Còn một người nữa cũng rất là tội nghiệp: Ở nơi xa xôi phát tâm cho Montreal có được một thiền đường tốt đẹp, chẳng cần ai biết mặt biết tên, chỉ lo đều đều mỗi tháng ký cheque trả nợ ngân hàng, vậy mà cứ lâu lâu thì nhận được cái thư từ Montreal báo tin trả lại thiền đường. Lần đầu chưa quen thì nữa đêm anh phone tôi mong tìm ra giải pháp, rồi bay qua Montreal đứng trước mặt Thầy và bạn đạo chờ quyết định tối hậu như một kẻ phạm tội chờ lời phán xử của quan tòa.

Lần đó tôi ngu lắm, xin Thầy dùng thanh quang chuyển cho mọi việc được kết thúc tốt đẹp. Rốt cuộc có người bất ngờ phát tâm đứng ra chăm sóc thiền đường, bạn đạo đa số không kịp phản đối, rồi một ban trách nhiệm việc bảo quản thiền đường nhanh chóng ra đời. Phải tới nhiều tháng sau, tôi mới hiểu không nên miễn cưỡng bất cứ ai, dù là việc đời hay việc đạo. Cho nên sau một năm thiền đường sống gượng, tôi xin Thầy phó mặc tự nhiên, đừng rầy ai, đừng khiến ai hứa hẹn điều gì họ không muốn. Dù biết mọi chuyện Thầy đã thấy từ cả 10 năm về trước, nên trong bài thơ Thầy cho thiền đường mới có câu “Thế gian đen bạc lại càng mình”, nhưng nói ra ý của mình, tôi nghĩ là Thầy sẽ vui vì rốt cuộc tôi cũng đã hiểu được một cách thâm thúy thế nào là “thật sự phát tâm”.

Kiên trì

Bạn đạo ngoại quốc từ lúc tách ra sinh hoạt giờ khác để khỏi làm phiền bạn đạo Việt Nam thông dịch thì không còn biết chuyện gì đã xảy ra cho thiền đường nữa. Họ chỉ thật thà lo niệm Phật, hành pháp và thực hành 10 điều tâm đạo. Đến lúc hay tin thiền đường sắp đóng cửa thì thật là tội nghiệp cho họ. Cô đầm Tổng Thư Ký thì nằm trên tapis ngược mặt lên trần nhà ngهن ngào ứa lệ như than thở với Trời cao, bà đầm tu trước tôi thì cố niệm Phật niệm Chúa để giữ tâm thanh tịnh, còn lại đa số chịu không nổi thì nói cho hả hê, nói từ trong nhà ra tới ngoài đường:

- Tại sao lại như vậy ? Thiền đường đẹp như thiên đường mà còn chê ? Còn muốn gì nữa ?
- Bạn đạo họ chỉ muốn một cái thiền đường nhỏ hơn, rẻ hơn, mới hơn, gần metro hơn, ...
- Làm sao có được một thiền đường như vậy trong thời buổi khan hiếm nhà cửa ở Montreal?
- Không sao đâu, số có thì có, số không thì không. Ở đời có có không không. Chuyện tâm linh có bề trên lo. Mình đừng để tâm bị động.

Chắc họ tưởng tôi tu hành lâu ngày nên có thể giữ được bình tĩnh và trả lời thoải mái tự nhiên. Thật ra tôi nói với họ mà cũng như tự nhắc nhở cho chính mình, và cũng để họ cho phép tôi được rút lui, leo lên chiếc xe đã mở cửa sẵn và rồ máy tự nãy giờ.

Những tuần lễ kế tiếp thật là ảm đạm thê lương. Tôi cố gắng niệm Phật thường hơn, nhưng càng niệm lại càng nhớ tới Thầy, nhớ lời Thầy tha thiết trong đêm mưa tầm tã:

- Có chuyện gì, con cứ niệm Phật, rồi bề trên sẽ giúp cho con.
- Niệm Phật là để lập lại quân bình cho tâm thanh tịnh, chứ con thì không niệm Phật để cầu xin.

Mặc dù tánh tôi cứng đầu và hay cãi lý với Thầy, nhưng mỗi lời Thầy nói hình như nó tự động ghi khắc vào trong tâm não. Có điều lần này chắc là hết hy vọng rồi. Ngày cứ qua ngày, không động tịnh gì, không tin tức gì mới. Hay là cũng có khi Trời Phật mắc đi vacation ? Chỉ tội nghiệp cho thân phận của thiền đường, đã bị tuyên án đóng cửa nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng ở bề trên, chẳng những không một lời than oán, mà còn như an ủi trở lại tôi:

Mặt trời có lúc bị mây che
Có lúc thu đông, lúc xuân hè
Thử thách vốn không sao trường cửu
Trì chí ắt qua cảnh éo le
Thiền đường vẫn thương yêu chào đón
Nắng dãi mưa dầm vẫn chờ che
Âm thầm phục vụ không than thở
Thành tâm xây dựng chẳng ngại e

Hồi sinh

Thấm thoát đã gần đến lễ Giáng Sinh. Tôi thật là phục anh Bích quản lý thiền đường, chủ nhật nào tôi cũng thấy anh bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Chẳng thấy anh lo tìm chỗ ở khác hay sửa soạn dọn nhà. Niềm vui của anh hình như chỉ vồn vện trong việc tu hành và nấu ăn cho bạn đạo. Hôm ấy, 22 tháng 12, anh tổ chức có vẻ linh đình hơn mọi khi. Tôi thầm đoán là bữa ăn từ biệt, bữa tiệc Xmas cuối cùng ở thiền đường, nên ở nán lại phụ anh sắp dọn và tiếp khách. Mặc dù bạn đạo ngoại quốc rất bận rộn trong dịp lễ này, ngoài việc khách khứa tiệc tùng ăn uống, nhiều người còn chưa trang hoàng xong nhà cửa, chưa mua xong quà, ... vậy mà họ cũng thu xếp tới thiền đường khá đông, đầy cả basement, để an ủi lẫn nhau và giã từ bạn đạo. Vì mới biết tu, hành pháp chưa được bao nhiêu nên họ còn nhiều phàm tánh, còn tức, còn muốn phản ứng, đòi làm danh sách để họ khiếu nại lên Thầy, để tranh đa số với bạn đạo Việt Nam. Tôi năn nỉ họ bỏ qua chuyện đã qua, đừng tranh chấp đa số thiểu số, vì chỉ thật sự phát tâm mới là đáng quý, không nên miễn cưỡng tạo chuyện không vui. Tôi đề nghị họ trả lời 2 câu hỏi của Thầy:

- Kế hoạch phát triển thiền đường như thế nào ?
- Ủy ban làm việc gồm có những ai ?

Sau khi nhanh chóng trả lời cụ thể rõ ràng, họ lại nhờ tôi, nhân dịp qua Atlantic City dự lễ Giáng Sinh, trình lên Thầy và anh bạn Cali chủ nhà xin phép cho họ được duy trì và phát triển thiền đường. Không biết vì Giáng Sinh là ngày họ tưởng tới Chúa, nên trong tâm phát khởi niệm lành, hay vì Giáng Sinh là ngày ra đời của đảng cứu thế, nên thiền đường cũng bất ngờ được người phát tâm cứu sống lại.

Người cũ ra đi, người mới đến
Thiền đường vẫn đó, vẫn chờ trông
Như thuyền từ vẫn luôn triu mến
Tận tụy rước đưa người sang sông
Tình thương phục vụ không bờ bến
Năm tháng trôi qua vẫn một lòng

Vì đa số họ là bạn đạo mới, chỉ biết sơ sơ về Vô-Vi, mới hành pháp một thời gian ngắn, nên còn quá nhiều thắc mắc. Họ cần trao đổi thường xuyên và dài hạn với các bạn đạo khác, nhất là những bạn đạo đã hành pháp lâu năm. Tới hơn 7 giờ tối rồi mà họ còn cho tôi thí dụ về những thắc mắc của họ. Đó cũng là những thắc mắc của tôi và của nhiều người khác lúc mới biết Vô-Vi. Sự thành tâm của họ làm tôi cảm động, nên tôi mới nói với họ “vay pháp trả pháp” là chuyện đương nhiên. Ngoài ra, cũng để cảm ơn Canada nói chung và Quebec nói riêng đã giúp người Việt Nam có được đời sống ổn định và tự do tu hành trong xứ của họ, tôi hứa sẽ cùng với họ duy trì và phát triển thiền đường, sẽ cố gắng hết sức nêu chuyện qua Atlantic xin phép được suôn sẻ, và nếu họ không chê trình độ tu hành thấp kém và vấn đề sinh ngữ giới hạn của tôi.

Hứa thì dễ, thực hiện lời hứa thì gay go hơn. Tôi không biết qua Atlantic sẽ gặp Thầy bằng cách nào, mà chuyện họ nhờ đâu có thể trình bày một cách ngắn gọn. Hơn nữa, không biết Thầy sẽ trả lời ra sao, anh bạn Cali phát tâm sẽ phản ứng thế nào, và còn bạn đạo Việt Nam ở Montreal nữa, cũng phải trình với họ. Điều chắc chắn là tôi không muốn làm bạn đạo ngoại quốc bị thất vọng. Tính cho cùng, họ đóng vai trò then chốt trong tương lai của thiền đường.

Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là tôi phải hành lý lên đường. Biện pháp giản dị nhất là viết hết những điều cần trình bày lên giấy, rồi in ra cho Thầy, anh chủ nhà, anh quản lý thiền đường và anh hội trưởng, mỗi người một bản. Như vậy khỏi sợ phải tam sao thất bản, khỏi phải nói tới nói lui, quên đầu quên đuôi. Cơ hội thì chỉ có một lần thôi vì sau đó Thầy còn qua Úc, anh bạn phát tâm còn phải trở về Cali. Ôi, lòng tôi lúc đó thật là hồi hộp.

(còn tiếp)

Mỹ Kim
Tháng 7 năm 2003

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 14 tháng 03 năm 1970

Tu thân gắng hành theo chơn lý
Pháp lý Vô Vi dẫn tiến tùy
Bác ái công bằng phân các giới
Luyện theo Phật pháp thấu Vô Vi

Tu thời trí ý xét suy
Nơi nào là cõi Vô Vi của Trời
Không không dẫn tiến thoát lời
Nhủ khuyên thiên hạ tự dùi gắng tu
Tu cho thoát khỏi đui mù
Khai thông dẫn tiến đắp bù tình thương
Biết mình biết họ tự lường
Giả chơn phân tách mới tường Vô Vi
Vô Vi là cõi chẳng vì
Tình thương tham hận sân si của đời
Nó là khung cảnh không lời
Không không chủ thuyết dẫn đời tiến thẳng
Sắc không không sắc mỗi tầng
Tự minh mới biết đặc ân Phật Trời
Công phu chẳng đổi thay đời
Không giờ điều luyện hợp thời chuyển luân
Khí thanh trợ giúp nhơn quần
Phóng thâu dễ dãi pháp luân dung hòa
Phân minh lưỡng giới chánh tà
Thân hình vui khỏe mới là người tu
Chẳng nuôi tánh chấp đui mù
Khai thông ngũ tạng giao du cõi Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên